

Рим установява видението — номер две

Разпознаването на съвременния Рим и пророческото видение в последните дни

Jeff Pippenger
2024-07-05

И в онези времена мнозина ще въстанат против южния цар; и насилниците от твоя народ ще се въздигнат, за да утвърдят видението; но ще паднат. Даниил 11:14.

Правилното разпознаване на силата в последните дни, която е представена като Съвременен Рим, и следователно на силата, която „утвърждава видението“, е съществено и спасително. То представлява елемент от последния изпитен процес на сто четиридесет и четирите хиляди. Думата „видение“ в стиха е същата еврейска дума, която Соломон избра, когато посочи защо Божият народ загива.

Където няма видение, народът загива; а който пази закона, блажен е той. Притчи 29:18.

Всички пророци говорят по-пряко относно последните дни, отколкото за който и да е друг период от свещената история, а предупреждението на Соломон за необходимостта да се притежава „видението“ е въпрос на живот и смърт. Истината винаги разделя и поражда две категории поклонници. В стиха има една категория, която загива, и една категория, която с радост пази закона. Трябва обаче да се отбележи, че съветът на Соломон е поставен в контекста на спор относно „истината“. Той е също и в контекста на притчата за десетте девизи, защото притчата за десетте девизи е основна илюстрация на опитността на Божия народ в последните дни.

Безумецът изказва всичко, що е на ума му; а мъдрият го задържа до после. Ако владетел слуша лъжи, всичките му слуги са нечестиви. Бедният и измамливият човек се срещат заедно; Господ просветлява очите и на двамата. Царят, който вярно съди сиромасите, престолът му ще се утвърди до века. Жезълът и избличението дават мъдрост; а дете, оставено на себе си, посрамва майка си. Когато нечестивите се умножават, престъплението се умножава; а праведните ще видят падението им. Наказвай сина си, и той ще ти даде покой; да, ще достави наслада на душата ти. Където няма видение, народът загива; а блажен е онзи, който пази закона. Притчи 29:11–18.

Не е моето намерение да соча с пръст онези, които може да поддържат различно от моето разбиране за Съвременния Рим. Моето намерение е да покажа, че Соломон се обръща към две категории поклонници, които той определя като „мъдър човек“ и „безумен“. „Безумният“ е определен и като „нечестив“. Мъдрите и неразумните девизи от притчата също са определени в пророческата линия на дванадесета глава на Данаил като мъдрите и нечестивите.

Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. Даниил

12:10.

Соломон и Даниил са в съгласие един с друг, защото цялото пророческо свидетелство се съгласува в последните дни. Мъдрите разбират „увеличаването на знанието“.

И разумните ще сияят като светлината на небесния свод; и ония, които обръщат мнозина към правда — като звездите до вечни векове. А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края: мнозина ще тичат насам-натам, и знанието ще се умножи.
Даниил 12:3, 4.

Десети стих определя трите стъпки на изпитателния процес, който пресява девиците, призовани да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди. И в двата случая процесът на пресяване и изпитване се основава на това дали девиците разбират увеличаването на знанието (видението), което беше разпечатано във времето на края през 1989 година.

„Времето на края“ в последните дни беше 1989 година, когато стихове четиридесет до четиридесет и пет от Даниил единадесета глава бяха разпечатани. Тогава беше установено, че предметът на тези стихове е окончателното въздигане и падение на северния цар. Тогава беше установено, че северният цар в тези стихове е папската власт на последните дни. Вдъхновението никога не използва израза „Съвременният Рим“. Този израз беше въведен от мен, за да представя папската власт на последните дни, защото в пророчески смисъл „съвременен“ представя последните дни. Елън Уайт никога не е използвала израза „Съвременният Рим“.

Съществуват погрешни възгледи относно това кого представлява северният цар в последните шест стиха на Даниил единадесета глава, но има само едно правилно разбиране. Разбирането, че северният цар в тези стихове е папската власт, е изведено от много пророчески свидетели. Стих четиридесети започва, като посочва, че папството получава смъртоносна рана през 1798 година, а след това стихове четиридесет и първи до четиридесет и трети определят динамиката, свързана с изцеляването на смъртоносната рана. Стих четиридесет и четвърти описва вестта, която изпълва папството с ярост и води към стих четиридесет и пети, когато папската власт достига до своя окончателен и пълен край. Видението, което беше разпечатано през 1989 година, е видението за окончателното въздигане и падение на папската власт в последните дни. Това видение е увеличението на знанието, което поражда и проявява две категории поклонници въз основа на тяхното приемане или отхвърляне на знанието, съдържащо се в тези стихове.

Според същата тази глава, в която увеличаването на знанието бе разпечатано през 1989 г., „грабителите измежду твоя народ“, които „се въздигат“ и накрая „падат“, са символът, който утвърждава „видението“. В последното пресяване първият изпитателен въпрос е кого представят „грабителите измежду твоя народ“, защото те са пророческият символ, който утвърждава „видението“. Дали грабителите са папската власт, или са Съединените щати?

Книгите на Даниил и Откровение са една и съща книга, представляваща двама свидетели на една и съща пророческа линия. Даниил е началото, а Откровение е краят, и заедно те

представяват двама свидетели на истината, която е разпечатана във времето на края през 1989 година.

Даниил описва процеса на очистване, който бе предизвикан, когато Лъвът от Юдовото племе разпечата стихове четиридесет до четиридесет и пет през 1989 година. По онова време започна изпитателен процес, за да се определи и изяви кои ще бъдат „свещениците“, които съставляват заветния народ, а именно сто четиридесет и четирите хиляди в последните дни. Осия допълва, че онези, които отхвърлят увеличаването на познанието в последните дни, няма да станат част от свещениците, които съставляват сто четиридесет и четирите хиляди.

Народът Ми загива поради липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, и Аз ще те отхвърля, за да не Ми бъдеш свещеник; понеже си забравил закона на своя Бог, и Аз ще забравя твоите чада. Осия 4:6.

Книгата Откровение посочва, че знанието, което е разпечатано и отхвърлено от една група, довежда до тяхното отхвърляне непосредствено преди да приключи изпитателното време.

И ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Който върши неправда, нека върши неправда още; и който е нечист, нека бъде нечист още; и който е праведен, нека бъде праведен още; и който е свят, нека бъде свят още. Откровение 22:10, 11.

Историята на милеритите илюстрира историята на сто четиридесет и четирите хиляди, а заедно милеритите и сто четиридесет и четирите хиляди представят началото и края на вестта и делото на трите ангела от Откровение, четиринадесета глава. Паралелните истории разкриват събитията, свързани с приключването на изпитателното време. Делото и на двете истории е било предобразено от Илия и Йоан Кръстител.

„С трепет Уилям Милър започна да разкрива пред народа тайните на Божието царство, водейки слушателите си чрез пророчествата до второто пришествие на Христос. С всяко усилие той придобиваше сила. Както Йоан Кръстител възвести първото пришествие на Исус и подготви пътя за Неговото идване, така и Уилям Милър и онези, които се присъединиха към него, прогласяваха второто пришествие на Божия Син.“ Early Writings, 229, 230.

Милеритската вест посочи „събитията“, свързани с приключването на благодатното време, както са представени както от Илия, така и от Йоан Кръстител.

„Необходимо беше хората да бъдат събудени за опасността, в която се намират; да бъдат подтикнати да се приготвят за тържествените събития, свързани с края на благодатното време.“ Великата борба, 310.

През 1989 г., с разпадането на Съветския съюз, бе разпечатана онази част от книгата на Даниил, която се отнасяше до последните дни, и започна процес на изпитване. Изпитът се основаваше върху способността или неспособността на Божия народ да разбере или да отхвърли увеличението на знанието, представено в последните шест стиха на единадесета

глава от Даниил — стихове, които водят към първия стих на дванадесета глава, където се посочва „краят на благодатното време“. Тогава бе разпечатана вестта за „събитията, свързани с края на благодатното време“, и започна делото на онези, които бяха кандидати да бъдат „свещениците“ на сто четиридесет и четирите хиляди. Тяхното дело беше да „разберат“ и да прогласят вестта, представена в този откъс. Вестта и делото на сто четиридесет и четирите хиляди трябваше да представят разпечатаната вест, за да пробудят хората „да се приготвят за тържествените събития, свързани с края на благодатното време“.

„Днес, в духа и силата на Илия и на Йоан Кръстител, вестители, определени от Бога, насочват вниманието на един свят, обречен на съд, към тържествените събития, които предстои скоро да се случат във връзка със заключителните часове на благодатното време и явяването на Христос Исус като Цар на царете и Господ на господарите. Скоро всеки човек ще бъде съден за делата, извършени в тялото. Настанал е часът на Божия съд, и върху членовете на Неговата църква на земята лежи тържествената отговорност да отправят предупреждение към онези, които стоят, тъй да се каже, на самия ръб на вечна гибел. На всяко човешко същество по целия широк свят, което ще обърне внимание, трябва ясно да бъдат представени принципите, поставени на карта във великата борба, която се води — принципи, от които зависят съдбините на цялото човечество.“ Пророци и царе, 715, 716.

Историята на Йоан Кръстител и на Христос, както и историята на милеристите, илюстрира вестта и делото на сто четиридесет и четирите хиляди. И Йоан, и Христос разбираха своята вест като представляваща края на благодатното време.

Но когато видя, че мнозина от фарисеите и садукееите идват при кръщението му, каза им: Рожби ехиднини, кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? Матей 3:7.

Христос представи разрушението на Йерусалим — същото разрушение, за което Йоан бе предупредил придиричвите юдеи — като приближаващо. Исус използва това разрушение като символ на „гнева“, който започва, когато Той, като Михаил, се изправя в Даниил, глава дванадесета, стих първи.

„Христос виждаше в Йерусалим символ на света, закоравял в неверие и бунт, и устремен да посрещне въздаващите Божии съдби. Горестите на падналия човешки род, натежали върху душата Му, изтръгнаха от устните Му този извънредно горчив вик. Той виждаше летописа на греха, очертан в човешка нищета, сълзи и кръв; сърцето Му бе развълнувано от безкрайно състрадание към онеправданите и страдащите на земята; Той копнееше да облекчи всички тях. Но дори Неговата ръка не можеше да върне назад прилива на човешкото страдание; малцина щяха да потърсят своя единствен Източник на помощ. Той бе готов да излее душата Си до смърт, за да направи спасението достъпно за тях; но малцина щяха да дойдат при Него, за да имат живот.“

„Величието на небето в сълзи! Синът на безкрайния Бог смутен в духа, приведен под тежестта на скръбта! Тази сцена изпълни цялото небе с удивление. Тази сцена ни разкрива крайната греховност на греха; тя показва колко тежка задача е, дори и за Безкрайната Сила, да спаси виновния от последиците на престъпването на Божия закон.

Исус, взирайки се към последното поколение, видя света въвлечен в измама, подобна на онази, която причини разрушението на Ерусалим. Големият грях на юдеите беше отхвърлянето на Христос; големият грях на християнския свят ще бъде отхвърлянето на Божия закон, основата на Неговото управление на небето и на земята. Предписанията на Йехова ще бъдат презрени и потъпкани. Милиони в робство на греха, роби на Сатана, обречени да понесат втората смърт, ще откажат да чуят думите на истината в деня на своето посещение. Ужасна слепота! странно заслепление!“ Великата борба, 22.

Предупредителната вест, прогласявана от Йоан Кръстител, и също от Христос, беше една и съща предупредителна вест, както и предупредителната вест на милеритите беше същата вест, която сто четиридесет и четирите хиляди ще прогласят, посочвайки събитията, свързани с края на благодатното време. Трима свидетели — Йоан Кръстител, Христос и милеритите — свидетелстват, че делото и вестта на сто четиридесет и четирите хиляди представляват изпитателен процес на живот или смърт, осъществен чрез увеличението на знанието, което беше разпечатано през 1989 година. Вестта, разпечатана по онова време, е видението за последните дни, което мъдрите трябва да разберат, ако ще бъдат „свещениците“, които съставят сто четиридесет и четирите хиляди. Ако тези кандидати не разбират това видение, те са определени като нечестиви, или като безумни, и погиват. Те и децата им са отхвърлени в съгласие с отхвърлянето им на видението, което е увеличението на знанието.

Божие Слово посочва, че Рим е силата, която се превъзнася, ограбва Божия народ, а след това пада и утвърждава видението. Въпросът дали Съвременният Рим е папската власт или Съединените щати е изпитът, който разкрива дали тези възможни представители са разумни или неразумни девиси. Това е пророческо изпитание, произтичащо от книгата на Даниил, което впоследствие е потвърдено и доведено до съвършенство в книгата Откровение. Темата за Съвременния Рим не е просто избор между папската власт или Съединените щати; тя е последното изпитание за сто четиридесет и четирите хиляди. Това е пророческо изпитание и, правилно разбрано, то обхваща всяко представяне на последния процес на изпитване, изложен в Божието осветено пророческо свидетелство.

Процесът на изпитване във времето на Йоан Кръстител и Христос произтичаше от книгата Даниил, както и процесът на изпитване във времето на милеритите. Като пророческо изпитание, методологията за това как се установява истината е също тъй съществена, за да я прилагат правилно тези кандидати, както и простото придържане към правилния възглед за това кой е Съвременният Рим. Независимо дали се разглежда правилното идентифициране на Съвременния Рим, или прилагането на правилната методология, и двата елемента на изпитанието са заложили в книгата Даниил. В първата глава на Даниил Даниил премина през тристепенен процес на изпитване, започващ с храната, след това с видимо изпитание, последвано от изпитание, осъществено от Навуходоносор — библейски символ на Северния цар, папската власт на последните дни.

А на тези четири деца Бог даде знание и умение във всяко учение и мъдрост; а Даниил имаше разбиране във всички видения и сънища. И в края на дните, за които царят бе

казал да ги доведат, началникът на скопците ги доведе пред Навуходоносор. И царят говори с тях; и между всички тях не се намери никой като Даниил, Анания, Мисаил и Азария; затова те застанаха пред царя. И във всеки въпрос на мъдрост и разум, за който царят ги разпитваше, намери ги десет пъти по-добри от всички влъхви и астролози, които бяха в цялото му царство. Даниил 1:17–20.

„В края на дните“, което в пророчески смисъл са последните дни, когато сто четиридесет и четирите хиляди биват изпитвани, Даниил и тримата достойни мъже бяха намерени „десет пъти по-добри от всички влъхви и звездочетци, които бяха в цялото му царство“, а Даниил имаше „разумение във всички видения и сънища“. Даниил представлява сто четиридесет и четирите хиляди, които в последните дни разбират увеличението на знанието, настъпило, когато Христос, като Лъвът от Юдовото племе, разпечата „онази част от книгата на Даниил, която се отнасяше до последните дни“, през 1989 г.

Даниил не просто разбираше повече от другите относно сънища и видения; той имаше „разбиране във всички видения и сънища“. Той представлява онези, които прилагат методологията „ред след ред“, защото тази методология събира „всички видения и сънища“ в една цялостна вест. Вестта, която събира всички сънища и видения в една пророческа линия, посочва „събитията, свързани с приключването на благодатното време“. Тази вест е установена чрез пророческия символ, който е Съвременният Рим — силата, която превъзнася себе си, ограбва Божия народ и пада.

Тази сила може да бъде установена единствено чрез прилагането на правилната методология. Повечето, които изповядват, че изучават Библията, отхвърлят методологията „ред след ред“, а някои, които твърдят, че я използват, неправилно прилагат правилата, съставляващи методологията „ред след ред“. Тези правила бяха за пръв път въведени в публичния запис от милеритите и Божият народ в последните дни е бил предварително предупреден, че онези, които действително са вестителите на третия ангел, ще използват правилата на Уилям Милър за пророческо тълкуване.

„Онези, които са заети с прогласяването на вестта на третия ангел, изследват Писанията по същия план, който възприе отец Милър.“ *Review and Herald*, 25 ноември 1884 г.

Уилям Милър представляваше началото на трите ангела от Откровение 14 и беше предобразен от Йоан Кръстител, който беше началото на вестта, на която Христос беше краят. Сестра Уайт пряко съотнася изпитателния процес от времето на Йоан Кръстител към Христос с изпитателния процес на трите ангела. Йоан започна вестта и едва непосредствено преди кръста, когато Христос беше отвел учениците Си в Кесария Филипова, Исус тогава прибави подробностите към вестта, която Йоан беше започнал. Първата истина, която Йоан посочи, когато видя Христос, беше, че определи Христос като Божия Агнец, Който взема греховете на света.

Това стана във Витавара отвъд Йордан, където Йоан кръщаваше. На следващия ден Йоан вижда Исус да идва към него и казва: Ето Божия Агнец, Който взема греха на света. Той е, за Когото казах: След мене иде Мъж, Който се предпочита пред мене,

защото беше преди мене. Йоан 1:28–30.

Тогава започна три и половина годишният период на изпитание, който завърши на кръста. След като Йоан беше убит малко преди кръста, Исус тогава започна да обяснява онова първо изявление на Йоан.

А когато Исус дойде в пределите на Кесария Филипова, попита учениците Си, казвайки: За кого Ме мислят хората, Мене, Сина Човечески? А те казаха: Едни — за Йоан Кръстител; други — за Илия; а други — за Иеремиа или за един от пророците. Той им казва: А вие за кого Ме мислите? А Симон Петър отговори и рече: Ти си Христос, Синът на живия Бог. А Исус в отговор му рече: Блажен си ти, Симоне, сине Ионин, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. И Аз ти казвам още: ти си Петър, и на тая канара ще съградя Моята църква, и портите адови няма да ѝ надделеят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Тогава заръча на учениците Си да не казват никому, че Той е Исус Христос. Оттогава Исус почна да открива на учениците Си, че трябва да отиде в Иерусалим и да пострада много от старейшините, първосвещениците и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да възкръсне. Матей 16:13–21.

Кесария Филипова е наименованието на Паниум по времето на Христос, а Паниум е посочен в стиха, който следва четиринадесетия стих на Даниил единадесета глава, където са въведени грабителите на твоя народ, които се възвисяват, но падат. Вдъхновената и свършена вест на Йоан Кръстител беше вестта в началото, която представляше Милеритовата вест, утвърдена върху правилата на Милър. Вестта на Христос в края, изградена върху вестта на Йоан и разширяваща я, беше неин прообраз на вестта в края на трите ангела, която се основава на правилата на Милър и на подробностите, които се прибавят към вестта на Милър, когато методологията „ред след ред“ достига до края.

Да се достигне до погрешно разбиране на символа, който установява видението със символа на Съвременния Рим, е паралелно на онези в историята на Христос, които отхвърлиха вестта на кръста. Уведомени сме, че юдеите, които отхвърлиха вестта на Йоан Кръстител, не можеха да се възползват от ученията на Исус, и че историята на онези юдеи, които сториха именно това, представлява онези, които отхвърлиха вестта на първия ангел. Милеритите отъждествиха грабителите от твоя народ, които по-късно аз назовах с думите „Съвременният Рим“, като папската власт.

Ще продължим тези разсъждения в следващата статия.